

גושי-צבאות אחידים - בעולם

כאן ההנחה המוקדמת להופעת מלחמה מלך כדת של גוש עולמי גדול. יש בדבר הזה משום הקבלה לנוהג האחדת דפוסי האירגון. תקנוני האימוץ, וכלי הזין אשר ארצות הקי-סרות-הבריטית והדומיניונים מקיימים אותה, ושיש בה משום היווי "גוש-צבאי" הדומה לזה שעתידי להתפתח באמריקה ושיסודותיו הונחו, בעצם, כבר בשנות הספקת הצידור האמריקאי במסגרת "החכר והשאל". מן ת"ראוי לציין, שתהליכי ייצור ודפוסי ציוד תעשייתי (לחרושת מלחמה) ידועים שותפו, פחות או יותר, או אף הואחדו, גם בין כרי-טנית לארה"ב ולקנדה, בשנים האחרונות של מלחמת העולם.

"גוש צבאי" שלישי, אידר, הולך ומתהווה מסביב לברית המועצות, מאז הורעמדו הצבאות הפולני והצ'כוסלובקי החדשים (וכנראה — גם כמה מצבאות הבלקן) על יסודות אירגון, הדרכתו ואימונו של הצבא הסובייטי; גם כאן פועל הרבה הגורם של מקור ייצור וציוד משותף, — דהיינו: הרושת המלחמה של ברית המועצות.

ב-6 במאי שלח הנשיא טרומן לקונגרס של ארה"ב הצעת-חוק, המאשרת תכנית של שיתוף-פעולה צבאי עם שאר מדינות אמריקאיות. לאחר ציינו את "היחסים הלבביים של שיתוף-פעולה עם הכוחות המזוינים של שאר הריפובליקות האמריקאיות, אשר קויי-מו מזה כמה שנים במסגרתה הכללית של "מדיניות השכנות הטובה" של ארה"ב ע"י הצבא והצי שלהן", — אמר הנשיא באגרת-הלואי שלו, כי הצעת החוק תאפשר להוסיף ולקיים בעתיד תכנית כללית של שיתוף-פעולה צבאי, אשר תחיה מכוונת במיוחד להאחדתם של האירגון הצבאי, דרכי האימוץ, והציוד.

נמצא, כי גם ארה"ב מתכוונת לקיים קשרים עם גוש ארצות גדול (במקרה זה — שכנותיה האמריקניות), אשר תודות להות שבצורת אירגון צבאותיהן, האימוץ והנהגה הסקטי שבהן, זיוגן, תחמרשתן ושאר ציודן, מסוגלים יהיו בכל עת לפעולה צבאית מתוראמת, תוך שאיבה מן המקור האחד, בין בייצור מלחמה ובין במחשבה ובהדרכה צבאית. מבחינה אובייקטיבית, איפוא, נוצרת

קיים למדיניות-הצבא הנריטית

יאבד לנו לעת השלום". הוא הביע תקווה שחווה-השלום עם איטליה, לכשייכרת, ישחרר את בריטניה מהחזקת צבא באיזור ונצ'יה-ג'וליה (איזור-המריבה סביב טריאסט). החילות הבריטיים הוצאו מפרס, ויש עוד אנזרים שהממשלה מקוה כי יוצאו מהם החילות בהקדם האפשרי — ארצות הלוונט (בינתיים כידוע, כמעט ונתגשם הדבר במי-לואו — המערכת).

הוא הביע תקווה שהמסיבות ירשו להוציא את הצבאות הבריטיים לאחר הבחירות, מיון, וכי יימצא פתרון לבעיית ארץ-ישראל (*). עוד

מר אטלי הצהיר בבית הנבחרים, בפתחו בוויכוח בן יומיים על הגנת בריטניה — כסיו-כמו של "רויטר" — כי אין להחזית את הכוחות הבריטיים שבגרמניה למטה מן ה-גבול של ההכרתי. כוונת בריטניה היא להפ-חית לסוף השנה, את עצמת כוחותיה עד ל-1.100.000 גבר ואשה; 650.000 מהם בצבא, 275.000 בחיל האויר, ו-175.000 בצי-המלחמה.

מר אטלי אמר כי התחייבויותיה של ברי-טניה עודן ככדות ביותר. "עלינו למלא את-ריתה, אם אין רצוננו שמה שהושג במלחמה

(* כידוע אין מציאת פתרון לבעיה זו או אי-מציאותו — משפיעה או עלולה להשפיע,

כן אמר מר אטלי, כי הממשלה מעיינת עיון דחוף בהצעת-תכנית של ההתנדבות-מחדש לשירות צבאי בין האנשים הצעירים המשתחררים משירות החובה. "מקיים אנו להיענות טובה". הסיבה לכך שהממשלה טרם החליטה דבר על אורך זמן שירותם של אלה הנקראים עתה לשירות-חובה מונחת בהיותו תלוי בהיקף ההתנדבות לצבא כמש-לחיד, ובגורמים בלתי-יודעים אחרים. מר אטלי ציין כי דבר זה יש לשקול לאור קשר-הגומלין שבינו לבין היקף אימוני-הקצינים ודרכיו.

טרם שלמה המלאכה ליישור ההידורים וסיי-לוק ומכשלות במזרח הרחוק, בהתאם להת-חיבויות שנפלו על בריטניה כשותף הראשון במעלה בקהלת העמים ובאימפריה הבריטית. בהודו מוטלת על בריטניה האחריות לקיום הסדר כדי שהשינויים הפוליטיים שמקוים להם יוכלו להערך באיורה שקטה. (ובינתיים הוצגה בעית חיליקבוע בגבול הצפון-המער-בית של הודו למניעת השגת הגבול-המער.) לצורך משימות ממושכות אלה יש להחזיק כוחות מתאימים כל כמה שיתקיימו התנאים הנוכחים.

להרכנם והיקפם של הכוחות הבריטיים בעתיד

"ירחון-השירותים-הלוחמים" (בעבר — "דפנס") מחודש פברואר 1946 כותב:

מלחמה האחרונה נשתייכו, ברובן, לצבא הטריטוריאלי המיליציוני — המערכת. כן הכרח יהיה לקיימו בלוא התקן, מבלי שהחסיבות במעבר-לים תהיינה תלויות למח-סורן בתגבורות על חשבון עצמתן של יחידות מקבילות-וקשורות שבאנגליה, כפי שנהוג היה למעשה בימי "שיטת קרדוול". ואלו היחידות שתשכונה בבריטניה, יש לשער כי יהיה הכרח לקיימן — מבחינת מקום כוח-האדם — על יסודות אחרים; והניי-מוקים לחידושה של ה"מיליציה" (דהיינו כאן — חובת אימון ושירות לצעירים לשנת בערך — ולא חיל מיליציוני) ולאירגון-מח-דש של הצבא הטריטוריאלי (הוא-הוא הצבא המיליציוני-יאורחי שבשיטה הבריטית מלפני המלחמה — המערכת) מתבלטים מ-עתה ביותר.

ה"מיליציה" תקלוט ותאמן את מנת בני השמונה-עשרה שלה, "מנה" שתגיע כדי 160,000 איש שנה שנה, אשר יאומנו ע"י מדריכים מקצועיים ממדרגה ראשונה, יהיו מקור מועיל למדי של כוח-אדם הן לצבא-הסדיר והן לצבא הטריטוריאלי. אותם מצערי-רים שלא (והם הרוב הגדול, כמובן — המע-רכת) אלה יחפצו להתנדב לצבא-הסדיר אפ-שר להפנותם לשירות לתקופת-זמן מסוימת בצבא הטריטוריאלי, מתוך חובת-השתתפות מינימלית, נאמר במתנה בן שבעים בשנה ומספר פעולות-ערב, או יום א', לתירגול ול-

בסיכום קודם בענין עתיד כוחותינו המור-יינים, הבענו את ההשערה שאשר למספרי האנשים — יחזור צי-המלחמה לעצמה של 150,000; הצבא (בכלל זה הודו, ארץ-ישראל וכל שאר מקומות מעבר לים המצריכים שיר-רות כוחותינו) יגיע בערך ל-1,000,000 לעת-עתה, חיל-האוויר-המלכותי — ל-400,000 איש ו-4,000 מטוסים. האפשר לקיים מספרים כ-אלה, בנוסף לכוח-האדם שיידרש עוד לחיל הבין-לאומי של ארגון האומות המאוחדות? (בינתיים כבר נקבעה רש-מית המגמה ל-1,100,000 איש בלבד בכור-חות-המוזיינים לגמר שנת 1946 — המער.)

יש לפקפק בכך, וכבר פועל קרדום-הקיצור צים (קרדום ועדת-גדס, זו הנודעת מאז, שקי-צצה בכוחות-הקרב הבריטיים אחרי מלח-ה-הראשונה — המערכת). כמה שהדברים נוגעים בצבא, הרי נראה שההצעות מצד-דות עתה בחילי-ימ-שלום בן שש דיבניות רגלים בערך של חיילים-סדירים מתנדבים ועד 300,000 איש כמכסימום בסה"כ שישרתו לפי הנהוג הקודם של שירות-לימון-ארון. (6-7 שנים — המערכת). מצדדי הצעה זו סבורים, כי אפשר לקיים צבא כזה על בסיס התנדבות, בשים לב לדרגות שכן השירות החדשות. צבא כזה יצטרך כמובן להיות בעל כושר ניידות גבוה, והוא יכלול או את כל סוגי החיל שגרענים דרוש אף בימי שלום, ובהם גם סוללות אנטי-מטוסיות (שלפני ה-

אימון כשיקבע (בצבא הטריטוריאלי לפני המלחמה — פעמיים בשבוע — המערכת). בכל שאר המובנים יתפסו צעירים אלה את מקומם הרגיל בתעשייה ובעבודה ככל האזרחים — וזבאופן זה ימשיכו ויקיימו את מסורתו הנפלאה של הצבא הטריטוריאלי מימים עברו. אשר למספר הדיביויות בצבא

צבא ארה"ב - לקראת תמורות

הטריטוריאלי אשר חושבים לקיימן בעתיד. יש מציינים את המספר של שתי-עשרה (עד למלחמה האחרונה קייים הצבא הסדיר. זה המרוכז בבריטניה, בהיקף של חמש דייביויות-רגלים ואחת ממרכנת: בצבא הטריטוריאלי היו ט"ז דיביויות — המערכת).

מועצת הארגון של הצבא האמריקאי עומדת להציע שורה של תיקונים יסודיים במבנהו ובדרכי פעולתו. סוברים, כי אחד ממרחיקי הלכת שבשינויים המקיפים המוצעים, יהפוך מעכשיו את "חילות-הקרקע" של הצבא* לקבוצות ארמיות, שתהא דומה מבחינות רבות לקבוצות הארמיות, שפעלו בזמן המלחמה בחזית**. לפי פיקוד זה, תחת סמכותה של מפקדת "קבוצת-ארמיות" זו, יקוברו צו הארמיות, הקורפוסים, והדיביויות של צבא-ימיה-השלום, לכשתיקבע מסגרתו. כלל הצבא האמריקאי, מוכן, בכל רגע, אף בימות השלום, להתחלת פעולות במלוא ארגונו לימי מלחמה, דבר המקדם פני אפשרויות של מלחמת-פתאום.

ענין החורג אל מעבר לבעיות הצבאיות של ארה"ב בלבד יש בציון הרשמי (מטעם המועצה המיעצת הכללית של ארה"ב) לחמת תפקידו וענפי אחריותו הראשיים של הצבא שלאחר המלחמה, לאמור:

א. החוקה בארצות אויב כבושות, ב. הבטחה בסיסים החינויים להגנת ארה"ב, ג. קיום לזרוב איסטרטגי המוכן תמיד לפעולת-הירום, ד. אימון לאנשי צבא ובהינתן חידושים בציד וב-

* צבא ארצות הברית הכיל "חילות-קרקע" של הצבא ו"חילות-אוויר" של הצבא. ** קבוצת ארמיות בצבא הבריטי והאמריקאי (מפקדת חזית" בצבא הרוסי) היתה הריכוז הגבוה ביותר של כוחות צבא מהעומדים לפיקודה של המפקדה הכללית, או של מפקדה עליונה לזירת מלחמה שלמה.

אירגון, ה. הגשת סיוע למועצת ה"בסחון של ארגון האומות המאוחדות. למילואן של תביעות אלה הציעה המועצה המיעצת, שהלזרוב האיסטרטגי צריך לכלול את עיקר צבא הקבע. (ולכך נעמד אירגונו המוצע כנ"ל של צבא קבע זה בצורת קבוצת ארמיות, הנכונה לפעול בכל זמן), ואלו מהמבנים מכל הסוגים מהם מורכב צבא ארה"ב ("צבא-קרקע", "המש" מרה"לאומי", "חטיבות-דורוביות", באם יוחלט על הקמתן בקשר עם הכנסת חובת שירות בימי שלום) תדרשה התכונות של ניידות מעולה, עצמת-אש וכושר-הלם למכביר, כושר הסתגלות למילוי תפקידים שונים ומגוונים כפי שיוטלו (לעומת המגמה בשנות המלחמה לגיבוש סוגים שונים מאד של חיל-הרגלים, למשל, והתאבנותם — המערכת), והיכולת לעמידה בתלי תלויה ומומושכת בקרב.

ועוד דבר בהצעות לשידוד מערכות האירגון, המכוון כולו גם להפעלתו המהירה של מבנה צבא-הקבע בפרוץ מלחמה וגם להקמתם המהירה של מבנים נוספים באותו מצב:

לקיים מעכשיו, כבר בימי שלום, זו בצד זו, "מפקדת-מלחמה" ו"מפקדת-אימון" גם לחטיבה גדולה, שהיא גם הבל צבאי בארצות הברית. דבר זה יאפשר, כבוא שעת חירום להפריד ביניהן מיניה וביה וב"נקל, כש"מפקדת המלחמה" מופעלת כולה לארגון ופיקודן של חטיבות צבא-הקבע, הנשלחות למסע, או משלימות הכנותיהן, ואלו "מפקדת-האימון" מתמסרת לאימון מגויסים, גיבוש הסגל והקמת החטיבות החדשות. הדבר עשוי למנוע שיבושי ארגון —

כוחותיהם אף של ארצות ועמים קטנים הרבה יותר, במידת רצונם להסתגל ל־ תנאי האפֿתֿעה העלולים להיות אופֿייניים למלחמות העמים, גדולות כקטנות.

אי התאמת קצינים לתפקידם והפסד בזמן, דברים שאירעו בראשית המלחמה האחרונה, דוגמה זו, הניתנת ע"י אחת האדירות שבמעצמות, ודאי שיש בה לקח לאירגון

לקניעת טיפוס הדיביויות בצבא ארה"ב

כא שלאחר המלחמה. אבל עיקר עצתה של המועצה היא, כי יש להתמיד במחקר ובישימת לב שקדנית לכל התפתחות חדשה ומציעת פיגור טכני ואירגוני.

כן הוצע לא לשנות את תפקידי הדיביויות המוטסות, אך לשנות את הרכב יחידותיה, להבטחת מילוי תפקידיה. נמצא, כי את הדיביויות שהונחתו לא היו מוציאים מקו החניה כעבור ימים מעטים כפי ששוער, אלא הן הוסיפו ללחום כחיל קרקע יש איפוא להגביר את כושר העמידה של הדיביויות המוטסות. הדרך להשיג זאת, לפי ההצעה, היא, פשוטה: לספח אל דיביויות הרגלים החדשה המוצעת מספר יחידות הדרושות לפעולות מוטסות. את כל היחידות יש לאמן גם בפעולות מצנח וגם בפעולות קרקע (להבדיל מן הדוגמה הבריטית) וכולם יוסיפו להיות מתנדבים.

שינוי כזה יגביר הרבה את תובלת הקרקע לעומת זו שהיתה בדיביויות מוטסות, ואף את חיל הארטילריה והמהנדסים.

המועצה הכללית, לזירת הפעולות האירופיות ממליצה על טיפוס מוגבר של דיביויות רגלים. בשעת דיון היו שהציעו לקבוע טיפוס אחד ויחיד של דיביויות לכל. אבל חשבו ומצאו, כי הגדלת ההוצאות, אירגון המפורט מדי של חטיבה כזו וריבוי יתר של הבעיות, "לוגיסטיות", המתעוררות אגב כך — ובעקבות כל אלה המעטת היערי לות — עושים את הדבר בלתי כדאי. יישמרו, איפוא, גם להבא דיביויות רגלים ודיביויות שריון לחדר.

רבים סברו, כי גם דיביויות מיוחדות "ג'ונגליות", "הרריות", של "פרשים מסוריינים" (להבדיל מ"פרשים ממוכנים") צריך מבני צבא כאלה נדרשים בתוך מסגרתו של צבא־קבע קטן.

הדו"ח של ועדת חקירה מיוחדת לבעיות האירגון הציע לראשונה את ביטולן של דיביויות ה"פרשים המסוריינים", אך הדבר נתקל בהתנגדות במטה הכללי, ויש הצעות לקיום כמה יחידות של פרשים אלה גם בצבא

צבא - כמקצוע לימי שלום

יש ענין בידיעה שנתפרסמה ב"עתון הצבא והצי" האמריקאי:

אורך של הצבא — 16.717, חילות־קרקע של הצבא 7.574, חילות־השירות של הצבא — 8.681. הרי שאין חלקו של רגלי (שהוא רק חלק בתילות־הקרקע) נכבד ביותר. התגברות דומה של פניה אל מקצוע־הצבא לימי השלום של קצינים וחיללים ניכרת, אם כי באופן פחות בולט, גם בבריטניה.

מספר הבקשות למנויי־קצינות בצבא־הקבע של ארה"ב הוכפל במשך שבוע ימים בעלותו מ־16.743 בשבוע שנסתיים בו ששה בפברואר 1946 — ל־32.972 — בזה שנסתיים בשלושה עשר בו. כל יום ויום מביא עמו כ־3000 בקשות נוספות. אופייני פירוט הבקשות לפי גושי־החיל: חילות ה־

הצבא והתקציב במדינות ערב

הכל של התקציב.

כנראה, שיש בכך משום העלאה ניכרת (בקשר עם המעמד העצמאי יותר הנכון למדינה) בסכום שהוקצב לשנה החולפת: כ־

התקציב המצרי לשנת הכספים 1946/7 מגיע ל־46 מיליון לירות מצריות. בכלל זה מוקדשים לסעיף, "ההגנה הלאומית" כ־8 מיליון לירות — דהיינו כ־8—7½ אחוז מן הסך

שאפשר להקימה בסכומים המוקצבים תוך מאמץ כזה, אינה הולמת כל עיקר את צרכיה של ההגנה האמתית על הארצות האלו.

רקע מענין לדיונים, שהובאו לעיל, נמצא בהערכה שבקטע הבא שבועון האמריקאי „ניישן“. מחודש פברואר 1946 (מהמאמר „Arabia-Britannica“ לר. בכסטון):

„הפוטנציאל הכלכלי והצבאי הנמוך של הליגה הערבית הוא בין המקורות הראשיים לחולשתה. המדינות הערביות מכבידות ביד תר על תקציביהן הדלים, כדי לקיים בשירות המונין סך כולל שמגיע, אולי, ל-100,000 חיילים, המצוידים ציוד גרוע, שאינם מאוּמנים כראוי וחסרים כל נסיון במלחמה. במידה שידוע לי, אין מדינה ערבית אחת המצוידת ציוד תעשייתי כדי ייצור רובה, כל שכן — טנק או מטוס, ולכולם משמשים מכשול או המבנה של החברה השבטית הפרימיטיבית, או מחלות האנלפבתיות והניצול המדהימים, וכמה מהן לוקות באלו ואלו גם יחד. אם מקווה הליגה הערבית למשקלמה של ממש בסוד מדינות העולם, תצטרך או להיבנות מסכסוכי מעצמה אחת בחברתה, או להיעשות לכוח נספח למעצמה צבאית מסודימת ממדרגה ראשונה. הקו האחרון הוא היחידי האפשרי ברגע זה, והמעצמה הצבאית הבאה בחשבון היא בריטניה הגדולה.“

אכן, הרושם הוא כי מדינות ערב עומדות לנסות ולקיים זו בצד זו את שתי האפשרויות שצוינו לעיל.*

הקורא ציונים לעצם ענין הוצאות החזקה של חטיבות צבא חדישות.

מיליון לירות. המשאומתן הבריטי-המצרי המתנהל כעת, בדבר הפיקוח וההגנה על תעלת סואץ והעלול להביא לידי הצגת דרישה בריטית בדבר הגדלה ניכרת בהיקף הצבא המצרי — וכן הרחבת חיל האויר המצרי במאות אוירונים, באם תתקש מצד רים ברצועה להגן מכאן ולהבא על בטחון התעלה בכוחותיה היא בלבד.

בקשר לכך הביע כתב של רויטר ספק, „אם אינו מפלגה מן המפלגות הפוליטיות במצרים נתנה לעצמה עד כה דו"ח רציני על האפשרות להגדיל הגדלה רבה את הוצאות ההגנה בעקבות הפינוי הבריטי.“ מאידך גיסא מציין הוא את השיקול, כי „הגדלת כוחות הצבא המצריים עשויה לסייע לפתרון בעיית חוסר העבודה, אשר תתעורר עם הוצאת חיילים בריטיים ועם סגירת מוסדות ומתקנים בריטיים.“

בלבנון מהוות הוצאות ההגנה הלאומית מעמסה רבה עוד יותר. תקציבה של לבנון ל-1946 עולה ל-60 מיליון לירות סוריות בערך (כ-6½ מיליון לירות א"י) מאלה 12 מיליון לירות סוריות (כ-20 אחוז מן התקציב), מוקצב לשירותי הגנה. כפי שמעיר „מידל איסט טיימס“ מן ה-28 במרס: „הצורך להקים ולקיים ארגון-הגנה לאומי מעמים העמסה כבדה למדי על תקציבי ארצות ערב. ועם זאת אי אפשר להתעלם מן העובדה, כי גם מערכת ההגנה הלאומית,

* בחוברת הקרובה של „מערכות“ ימצא

ממלחמת-היתושים שנמזרת הים התיכון

דחים שבאיים, ובהפליגם בלילות לפשיטות על ספנות ומתקני-הוף של האויב, — התרו שבע סירות-מנוע קטנות של צי המלחמה, שאורכן 70 רגל בלבד, בימי שלוש הגרמנים באיי הדודקנו, בעלי ערך-של-מפתח שבים התיכון. תלקם פינוי הים-התיכון לצבא נודע ברבים עד לספטמבר 1945.

אף על פי שידעו הגרמנים על מציאותם אי-שם בקרבת מקום, לא הצליחו לתפוס אפילו אחת מספינות הפשיטה הקטנות הא-

בימים אלה, במלאת 5 שנים ממסעיהם של 23 המתנדבים היהודים הארצישראליים שלא חזרו, יש ענין בציון פעולות מסוג דומה שבוצעו בתקופה מאוחרת יותר של המלחמה, באותו נוסח של „מלחמת-היתושים“ נועת במזרחו של הים התיכון, — ועל ערך סיועם הפעיל של בני אומה קטנה בבצועם. להלן — קיצור הידיעות שהובאו ב-„War Illustrated“ נחבאים — בהיסתרותם ביום בבני-מפרץ גי-

בלתי פוסק על תחומי הגישה של האיים. רק בכוח היאוש היתה פעם בפעם מעיזה ספינת מפרש או מנוע גרמנית, או "קאיק" נוסח יוון, להסתכן בנסיון הפלגה בלילה.

בהגיהם ממקומות המחבוא שבבנימפרץ נידחים אשר שם שהו כמעט סמוך לחוטמו של האויב, כשהם מוסתרים ברשתות-הס"וואה בשעות היום, היו "סירות-המנוע להג"נת הנמלים", הן ותותחי הבופור בני 40 המ"מ ותותחי אורליקון בני 20 המ"מ של הן (הטובים לפעולה א.ר.מ. וכן לפגיעה בספינות אויב לא גדולות. — המערכת), נהגות כבטרפן בפורצי הסגר אלה.

באפריל 1945 בלבד העלו אניות זימות אלו לחוף, באיים שונים, 45 חבורות-פשיטה ולא חסרו במסעי הפשיטה הללו גם מעשי קינטור קונדסיים. לעתים קרובות הוחלפו תשדורות פרובוקטיביות בין אתני הצי לעמדות התצפית הגרמניות בחופים, שעה ששטן "סירות-המנוע להגנת החופים" לילה-לילה בין האיים. אתת גרמני באי קוס היה מאותם: "מדוע לא תתקרבו יותר?" ואתני הצי השיבו לו: "מדוע לא תארוז את חפציכם? הלא קבלתם את מנתכם!"

הנצחון הסופי של המסע, שנמשך יותר משנה, אירע בתשעה במאי 1945, כשהגנרל וגנר וקציניו מטהו הונאו לאי סימי באנית המשחית הבריטית, "אקטיב" כדי להחתימם על תנאי הכניעה.

לה, שהיו הקטנות והאיטיות מכל, בוחות החוף" של בריטניה. "סירות-מנוע להגנת נמלים" אלו, שמהי-רוחן 14 קשר ובתחילתם לא נועדו אלא למלאכת פטרולים נגד צוללות שלא בים פתוח — והן גם שקיימו את Raiders Ferry Service, "השירות להסעת פושטים" שבביל "הקומנדו" הבריטיים ובשביל אנשי "הרגימנט הקדוש" היוני הנודע, אשר טכסי-סיו נוסח, "פגע וחמוק" חבלו בעמדות-מעוז ודרכי-תחבורה גרמניים החזיקו במצב של מתיחות את חילות המצב של האויב.

ראשית, "כאב-הראש" נגרם לגרמנים ב-פברואר 1944, כשהקפיטן ה. ק. לג. D.S.O. מצי המלחמה המלכותי, שעבד בתקופה שבין שתי המלחמות כסרסור-בורסה בלונדון, הקים את מפקדתו באי הזעורי קסטל-ריצו, כמה מילין מן החוף התורכי, האי היחידי שבקבר צת האיים שלא נמצא תחת שלטונם של הגרמנים.

בטפחם איסטרטגיה מקורית משלהם, הפתיעו הפושטים והצי את האויב הפתעה גמור, רה, עד כדי כך שגם האיים הסמוכים — פיסקופי וניסרו — נפלו לידינו לאחר זמן קצר.

מבטיסי פגיעה אלה נמשכו הפשיטות. ובי-זמן שאניות-משחית ערכו סיורי-פטרול בי-תחומים המרוחקים יותר מן האיים, היו "סי-רות-המנוע להגנת נמלים" מקיימות משמר

מקרון-השפע של אמצאות טכניקה אמריקאית

"רובה אבטומטי של סיג" — על שם הממציא, סגן-תותחן-ראשי במשמר-החוף של ארה"ב), עתיד לשמש את "משמר-החוף" הזה, שהוא מעין "צירועיר" הנוסף לצי ארה"ב ופעל הרבה בימי המלחמה.

הרובה האבטומטי החדש, שתוכנן ופותח ע"י ס. ת. ר. ג'מס א. סיג מ"משמר-החוף", נבדק ע"י "חילות-הקרקע" של הצבא ב"מצור דת בנינג", שבניאורגיה, היא מרכז חיל-הרגלים האמריקני, והשיג תוצאות מצוינות. קטרו של ה"רובה" החדש הוא 306. משקלו 10½ ליטראות ואורכו 36 אינש. מחסניתו מכילה 20 כדור. הוא אבטומטי או חצי-אבטומטי. קצב אש 650 עד 700 כדור בדקה.

כפי שמספר "עתון הצבא והצי" (ארה"ב) מפברואר ש.ז. טרם נס ליחס של ממציאי כלי-הקרב האמריקאים, ואחד החידושים ה"אחרונים הוא מקלע-ללא-רתיעה. כלי נשק חדש זה המופעל מן הכתף, (שמו

פן הרמטי מוחלט, כדי למנוע בעד חזרת הלכלוך לחלקים המיכניים המשתתפים בפעולתו. בכלי זה — „בלם-מאון" יחיד במינו, השקול למישרין כנגד מחץ הרתיעה והוא מאפשר לירות ב„רובה" זה מכל מיני מצבים שבהם היה זה בלתי-אפשרי בעבר.

מורכב 103 חלקים. כוונותיו המתקפלות מתיירות את השימוש בכת מתקמרת או מתארכת לפי הנוחות. ההדק הכפול מותקן למתן אש חצי-אבטומטית או אבטומטית. הניצירה ומי צד המחסנית המחוברות בו יחד מצויות בצד דו הימני. מנגנון ההטענה והבריח סגור באר

עשר שנים למאורעות תרצ"ו

(המשך מעמוד 14)

מ. בילינסון

ולאחר המצור

— ועוד איננו יודעים מתי ייגמר המצור, מתי תיפסק המלחמה, אך זאת הננו יודעים כבר עתה, — — עם הפסקת מלחמת-מארב זו לא תיפסק עוד התאבקותנו על זכות חיינו, גדולה מזו: אך יוקם החוק והסדר, כהבטחת השלטון — אז תתחיל המלחמה, לא על בטחון הדרכים והמעטים, לא על בטחון החיים של יושבי ציון, אלא על זכותו של העם העברי לבנות את חייו בארצו. והמלחמה הזאת תדרוש מאתנו לא פחות קשיות עורף, עירות חושים, תקיפות אופי, אומץ רוח מאשר דוקשת העמידה על הנפש בימים האלה.

היסטורית העמים אינה אידיליה

— שיבת ישראל לארצו — תהליך היסטורי כביר הוא, תהליך אנושי, חברתי, כלכלי, מדיני. הוא איננו נעשה בחלל ריק. ומשום שזהו תהליך עצום וכביר, גורם מכריע בגורל העם העברי ובגורל הארץ הזאת. אי-אפשר לה לשיבת-ישראל שלא תפגש בכוחות אחרים, שלא תפגע בכמה מהם, שלא תתנגש עם כמה מהם. היסטורית העמים איננה אידיליה. היא התאבקות בלתי פוסקת, ושבעתים אנוס להתאבק עם אשר אבדה לו עצמאותו, ועליו לכבוש מחדש את מקומו, והכוחות הקיימים עומדים לו מנגד. כל עם העולה על הבימה ההיסטורית, השואף לעצמאות, והרוצה להיות נושא היסטורי ואדון לגורלו, אין לו אלא לקבל על עצמו את גזירת ההתאבקות הזאת, וישראל — פי שבעים ושבעה.

בעד מה? — בעד העתיד!

וכלום כה בנקל עלה לעמים אחרים דבר שחרורם? כלום לא שילמו בעדו בעשרות שנות מלחמה? כלום לא שלמו בעדו בקרבנות וביסורים ובדם ובגדרים? ואנחנו, בגולה, כלום איננו משלמים, יום-יום, מחיר כבד, בחיים, בנפש, בכבוד, ברכוש — בעד מה? בעד חיי עבדות והשפלה, בעד חיים בלבד, כל שהם, איך שהוא, בעד הזכות העלובה הזאת בלבד — לבל למות, לבל למות בניוון וכרעב — הננו משלמים יום-יום מחיר גדול פי כמה מאשר שילמנו כאן — בעד מה? בעד חיי חירות וקוממיות, לנו ולעמנו, בעד העתיד!

טעם המערכה

אך אם לא ששים יום ויותר, אלא פי כמה תמשך המערכה, אם בקרבנות נוספים, אם בחלק גדול יותר של יצירתנו תעלה לנו — האם לא נעמוד בה? אחרינו: עבדות וניוון. לפנינו: קוממיות ועצמאות. זאת היא המערכה. עד מתי? — כך שואלים, עד מתי? עד שיישבר כוח האויב. ועד מתי נחיה בסכנת התקפות חדשות? — כך שואלים, עד מתי? עד שכוחו של ישראל בארצו ידון למפרע לתבוסה כל התקפת אויב, באשר הוא שם. עד שהנלהב ביותר והנועז ביותר במחנה

האויב, בכל מחנות האויבים באשר הם שם, ידע: אין אמצעי לשבור את כוח ישראל בארצו, כי הכרת-החיים אתו ואמת-החיים אתו, ואין דרך בלתי אם להשלים אתו. זהו טעם המערכה.

מ. גליקסון.

לא כ"עיר ההריגה" ארץ-ישראל

היו ימים, שמשורר האומה הגדול שפך את תמתו על "עם עברתו וחמלתו", הפושט את צוארו לשחיטה כעגלי הטבחה הללו. הזעם הלוחט על עם שפל רוח וברך, שנושן במכאוביו והשלים עם חיי בשתו ואינו יודע אפילו להתקומם נגד רוצחיו-מעניו, הוא אחד המוטיבים הנמרצים ביותר בשירתו של ביאליק. הימים ההם, ימי עיר ההרגה, עברו לבלי שוב עוד; "עגלי הטבחה" געשו בינתיים בני-אום בעלי קומה זקופה, היודעים להגן על חייהם ועל כבודם. ויותר מכל יודע חלוצה של האומה השבה לתחיה, הישוב העברי בארץ, כבוד לאומי מהו וגבורה לאומית מהי.

"אין האומה יתומה"

עשרים וששה חדשים ויותר החזקנו מעמד במערכת-האימים. נתגלינו לאפתעתם של ידידים ואויבים, לקורת-רוחם של אלה ולחרון אין-ראונים של אלה, כעם גדול, עם חכם ונבון, כביר כח ורוח, היודע למשול בגורלו ולעמוד בפני כל סכנה ומזימת כליה. ידענו לעמוד בפני שנאת פראים יוקדת ותאות-השמד, בפני מעשי דמים והרס לאין קץ, לעמוד במבחן הכבד של קרבנות נפש ורכוש ופרי מאמצי יצירה לאין גבול, התגברנו על יסורים ופגעים ואסונות מרבה להכיל, ורוחנו לא נפל ורצוננו לא נשבר ודגלנו לא נכתם. לא בפחדנות ושפלות-ידיים ולא בתועבות-נקם של פראי המדבר. החזקנו מעמד מעטים כנגד רבים, "חלשים" כנגד "גבורים", אנשי האת והמעדר כנגד אנשי הסייף והרוכה והפצצות, שום נקודת ישוב ותרבות שלנו לא נחרבה ולא נעזבה בימי הדמים, ולא עוד אלא שהוספנו בעצם הימים האלה עשרות נקודות-כבוש חדשות בחזית האש של גבולות המדבר.

פרשת הגבורה של התגוננות הישוב בעשרים וששת החדשים האלה, התגוננות אמיצת-רוח ונקיית-כפים, שלא הוכתמה במעשי נקם ולא נגעה לרעה בחפים מפשע; הגבורה השקטה, השתקנית והמתמדת של הפועל והאכר, של השומר והשוטר, של הנהג והנוטר העברים בעריה ובכפריה של הארץ, בנקודותיה המבודדות והמרוחקות, בכבישיה ובשביליה; פלאי האומץ והמאמצים של "התישבות הגבורה" בקצה הצפון, בעמק בית-שאן ובעמק הירדן — האין בכל זה מאגדת פלאים של חלום וחזון נעלה בימי השפל והדלדול האלה בעולם? הרבים הם בימינו מפעלים של גבורה טהורה כמפעלים האלה? יש בה בפרשה נהדרה זו של עמידת הישוב במערכת שנות תרצ"ו-תרצ"ח כדי לגדל את כבודנו בעיני אחרים, והעיקר: בעיני עצמנו, כדי לעודד את הרוחות ולחזק את האמונה, שנתרופפה אולי בלב רבים מתוך עמל נמלים ויסורי בנין מתמידים-מדכאים במשך עשרות שנים. וסימן טוב הוא לנו, שכל זה היה בעינינו כמעט כדבר טבעי ומוכן מאלינו; פועלינו ונהגינו, שוטרינו ונוטרינו ידעו לעשות את חובתם בלי להחזיק טובה לעצמם, ידעו לחיות בשתיקה ולמות בשתיקה, ידעו לעמוד בכל נסיון קשה, ולבם ורוחם היו אתם כתמול שלשום. עמדת כבוד זו של הישוב היתה לנחמה ולמשיבת-נפש להמונים מישראל בימי החורבן והזועה האלה בתפוצות הגולה: אין האומה יתומה, שאלה הם בוני עתידה; אין הדור יתום, שזהו הנזער שלו.